

Profesor Tadeusz Rodacki (1942 – 2004)

Profesor Tadeusz Rodacki urodził się 17.01.1942 roku w Zawierciu. Studia na Wydziale Elektrycznym Politechniki Śląskiej ukończył w 1967 r. Jego praca dyplomowa uzyskała nagrodę I stopnia w konkursie organizowanym przez Zarząd Oddziału SEP w Gliwicach. Pracę zawodową rozpoczął 1.03.1967 r. w ówczesnej Katedrze Napędu Elektrycznego na stanowisku asystenta. Po roku pracy awansował na stanowisko starszego asystenta. W roku 1971, w czasie reorganizacji wydziału, Katedra Napędu Elektrycznego weszła w skład Instytutu Elektrotechniki Teoretycznej i Przemysłowej w którym, od roku 1987 do końca swojego życia, pełnił funkcję zastępcy dyrektora ds. nauki. W lutym 1973 r. obronił pracę doktorską na temat *Regulacja prędkości obrotowej silnika bocznikowego prądu stałego zasilanego z układu prostownikowego poprzez impulsowanie w obwodzie prądu przemiennego* i uzyskał stopień naukowy doktora. W roku 1973 został mianowany na stanowisko adiunkta. 19.11.1985 r. Rada Wydziału Elektrycznego Politechniki Śląskiej przeprowadziła Jego kolokwium habilitacyjne na temat *Analiza i synteza tyrystorowych układów zasilania i regulacji pewnych odbiorników łukowych* i nadała Mu stopień doktora habilitowanego. Od 1.11.1986 r. został mianowany na stanowisko docenta, a z dniem 15.05.1993 r., na mocy *Ustawy o szkolnictwie wyższym z dnia 12 września 1990 r.*, został mianowany na stanowisko profesora nadzwyczajnego w Politechnice Śląskiej. W latach 1996 – 1999 był dziekanem Wydziału Elektrycznego Politechniki Śląskiej. W roku 1999 uzyskał z rąk Prezydenta Rzeczypospolitej tytuł naukowy profesora.

Praca zawodowa prof. Tadeusza Rodackiego ukierunkowana była na działalność dydaktyczno-wychowawczą oraz na działalność naukowo-badawczą i współpracę z przemysłem. Aktywnie włączał się w działalność organizacyjną na wydziale i na uczelni, uczestniczył w różnych gremiach kolegialnych i doradczych.

W ramach działalności dydaktycznej prowadził wszystkie rodzaje zajęć dydaktycznych z przedmiotów: napęd elektryczny, automatyzacja napędów elektrycznych, układy elektromechaniczne, układów zasilania urządzeń elektrotechnicznych, pieców elektrycznych. W latach 1989 – 1991 prowadził wykłady z elektrotermii hutniczej w Politechnice Częstochowskiej, a od 1992 wykładał napęd elektryczny, elektrotermię i układy zasilania pieców elektrycznych w Politechnice Łódzkiej, filia w Bielsku-Białej. Był promotorem ponad 170 prac dyplomowych magisterskich i inżynierskich w Politechnice Śląskiej oraz 30 prac dyplomowych w Politechnice Łódzkiej, filia w Bielsku-Białej. Przez wiele lat był opiekunem grup i praktyk studenckich oraz koła naukowego studentów. Brał czynny udział w rozbudowie i unowocześnieniu bazy laboratoryjnej dla studentów z zakresu napędów elektrycznych, energoelektroniki i modelowania układów elektromechanicznych. W latach 1983 - 1988 kierował pracami i był jednym z wykonawców nowego laboratorium z elektrotermii. Od 1993 r. pełnił obowiązki kierownika specjalności przetwarzanie i użytkowanie energii elektrycznej. W ramach tych obowiązków był inicjatorem i współautorem unowocześnienia programów studiów magisterskich oraz współautorem nowych programów dla studiów 2-stopniowych inżyniersko-magisterskich. Od roku 1993 był zastępcą przewodniczącego, a w latach 1996 - 1999 był przewodniczącym komisji egzaminów dyplomowych magisterskich na kierunku elektrotechnika. Był współautorem 13 skryptów dydaktycznych i 1 podręcznika akademickiego, które w dużym stopniu przyczyniły się do usprawnienia procesu dydaktycznego i organizacji zajęć ze studentami.

W ramach działalności naukowo-badawczej prowadził prace związane z tematyką swoich zainteresowań zawodowych. Były to prace realizowane na zlecenie przemysłu, granty badawcze finansowane przez KBN i prace związane z działalnością statutową instytutu. Tematyka tych prac dotyczyła analizy i optymalizacji układów napędowych dużych mocy w górnictwie i hutnictwie, tyrystorowych układów zasilania i regulacji prędkości oraz oddziaływania na sieć układów tyrystorowych dużych mocy, elektrotermicznych łuków plazmowych i indukcyjnych. Zorganizował w instytucie zespół elektrotermii, który posiada liczący się dorobek naukowy. Profesor był inicjatorem podpisania umowy o współpracy Wydziału Elektrycznego z Instytutem Podstaw Inżynierii Środowiska PAN w Zabrze. W ramach tej umowy podjęto tematykę racjonalnego zużycia energii elektrycznej w przemyśle. Prace te zostały wyróżnione przez Kapitułę Wojewódzkiego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej w Katowicach. Innym efektem tej współpracy było rozwijanie odnawialnych źródeł energii i sposobów ochrony środowiska metodami elektrotermicznymi. Przez cały okres pracy w uczelni Profesor starał się utrzymać ścisły kontakt z przemysłem, ośrodkami badawczo-rozwojowymi i Izbą Rzecznawców SEP. Dorobek publicystyczny Profesora obejmuje: 1 rozprawę, 5 monografii, 121 artykułów i referatów opublikowanych w materiałach konferencyjnych oraz 12 zgłoszeń patentowych. Był współautorem 58 opracowań niepublikowanych: ekspertyz i analiz, prac projektowych, opracowań z badań własnych, z tego 50 prac zostało wdrożonych w przemyśle.

Przez wiele lat Profesor współpracował z Ośrodkiem Postępu Technicznego w Katowicach i Oddziałem Gliwickim Stowarzyszenia Elektryków Polskich w zakresie podnoszenia kwalifikacji i aktualizacji wiedzy inżynierów i techników zatrudnionych w przemyśle. W ramach tej współpracy opracowywał programy kursów, prowadził zajęcia, szkolenia i prelekcje. Działalność czynną w Izbie Rzecznawców SEP w Gliwicach jako rzeczoznawca w specjalności napędy elektryczne (od 1981 r.), a także w specjalności energoelektronika (od 1982 r.). Uczestniczył w pracach Polskiego Komitetu Elektrotermii SEP i SITPH także jako sekretarz naukowy i członek prezydium zarządu. Jego współpraca ze stowarzyszeniami została wyróżniona Srebrną i Złotą odznaką Honorową SEP oraz Srebrną Odznaką Honorową SITH.

Dużą wagę przywiązywał Profesor do kształcenia młodej kadry naukowej, był promotorem 7 przewodów doktorskich, z których 4 zostały zakończone.

Tadeusz Rodacki był profesorem o dużym autorytecie, lubianym przez studentów i swoich najbliższych współpracowników, bardzo sprawnym w działalności organizacyjnej na wydziale jako dziekan i jako zastępca dyrektora instytutu ds. naukowych. Jego praca jako nauczyciela akademickiego została uhonorowana odznaczeniami państwowymi między innymi: Złotym Krzyżem Zasługi I stopnia i Odznaką Zasłużony dla Politechniki Śląskiej, a w także był wielokrotnie nagradzany przez rektora Politechniki Śląskiej (19) i Ministra Edukacji i Sportu.

Był skromnym i cichym człowiekiem.

Zmarł 2 czerwca 2004 r. Urna z jego prochami spoczęła na Cmentarzu Komunalnym przy ul. Murckowskiej w Katowicach.

Dyrektor Instytutu Elektrotechniki Teoretycznej i Przemysłowej
Prof. dr hab. inż. Tadeusz Glinka